

дълго. Едно малко конче, жълтеникаво и още рошаво, минава тичешком из площада, сякаш без да сгъва краката си, досущ като детска играчка, и изчезва. Иде буря. Скоро цялото небе притъмнява, денят се превръща на привечер, зловеща и душна. Едри капки затупват тук-там, замирисва на прах и още — някакъв остър мирис на силитра.

Владко прибира столове, чаши и всички влизат в кръчмата. Вихрушката засипва на пристъпи, с прах и пясък стъклата, нахлува за миг вътре и пак се запилява. До вратата спира дребен човек в униформа на кантонер, с торба в ръка и с траур на фуражката. Премигва, двоуми се дали да влезе. Паскал, настанен вече в ъгъла, го зърва:

— О-о, Гено! Влизай де, влизай! Де по туй време?..

Човекът не отговаря, прекрачва прага и сядва при Паскала, като слага торбичката до нозете си. Куртката му е разкопчана, поради жегата, лицето му е малко, смръщено и изгоряло, прилично на мушмула. Паскал отново повтаря въпроса. Сетне съзира черната лента:

— Ай, завалията!.. За кого е това?..